

Arrest

nr. 337 079 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 24 oktober 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 315 871 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 november 2024, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure, ingediend op 8 november 2024.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 30 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de verzoeker in verschillende lidstaten van de Europese Unie reeds verscheidene verzoeken om internationale bescherming had ingediend, met name in Polen op 17 augustus 2021 en op 13 april 2023, in Duitsland op 28 januari 2022 en op 20 december 2022, en in Frankrijk op 2 mei 2023.

De Belgische overheden richten op 6 augustus 2024 een verzoek tot terugname aan de Poolse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Op 8 augustus 2024 stemmen de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname, en dit op grond van artikel 18, 1, c, van de Dublin III-verordening.

Op 13 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Middels deze beslissing wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten en zich binnen de tien dagen aan te melden bij de Poolse autoriteiten aangezien dit land, volgens de criteria van de Dublin III-verordening, de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Tegen deze beslissing dient de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 323 817.

Op 24 oktober 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissingen worden de verzoekende partij, in één en dezelfde akte, ter kennis gebracht op 24 oktober 2024. Het betreft de thans bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : H.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...)2001

geboorteplaats : Daman

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Polen, op basis van het Dublinakkoord van 08.08.2024, uit te voeren. De overdrachtstermijn werd op 04.09.2024 verlengd tot achttien maanden. Betrokkene werd van die beslissing via aangetekend schrijven in kennis gesteld op 06.09.2024.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 14.08.2024, met een termijn van 10 dagen.

Op 12.09.2024 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Polen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 13.08.2024.

Betrokkene werd op 14.08.2024 door een ICAM-coach gehoord en verklaarde dat hij zes maanden lang werd opgesloten en dat de behandeling zeer slecht was. Mentaal werden ze gefolterd, zo stelt hij. Hij legt echter geen bewijzen voor die zijn beweringen zou kunnen staven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en

zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Polen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmer te reizen. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 13.08.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 24.10.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

2° De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugrijding valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Zo is hij bij de Poolse autoriteiten gekend als H. Z., geboren op 20.03.2002.

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 14.08.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 6°: Betrokkene bleef niet bereikbaar en beschikbaar gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel.

Tijdens een onderhoud met een ICAM-coach op 14.08.2024 verklaarde betrokkene niet terug te willen keren naar de verantwoordelijke lidstaat, Polen, en het opvangcentrum te verlaten voor een privéadres in Hasselt.

Betrokkene verliet op 14.08.2024 op eigen initiatief het opvangcentrum van Zaventem. Op 03.09.2024 om 17.25 uur en op 04.09.2024 om 07.10 uur voerde de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad twee woonstcontroles uit op het opgegeven adres te Hasselt. Betrokkene kon bij geen van de controles aangetroffen worden. De bewoner op het adres verklaarde dat betrokkene in het verleden bij hem verbleven heeft, maar dat hij er niet meer verbleef.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 13.08.2024 die hem betekend werd op 14.08.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene heeft deelgenomen aan een gesprek met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject

gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.D., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van de PZ CARMA

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem,

de betrokkene, H., Z., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

L.D., attaché, gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Brussel, 24.10.2024

(...)"

De bestreden akte bevat aldus twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De Raad heeft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die aan het onderhavige annulatieberoep was toegevoegd, verworpen bij het arrest nr. 315 871 van 4 november 2024.

2.3. De verzoeker heeft tijdig een verzoek tot voorzetting van de procedure ingediend en hij heeft de Raad er eveneens tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

2.4. De procedure wordt bijgevolg verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van de verzoeker aan dat zij zich hierbij aansluit.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 20 oktober 2025 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

“(…)

Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

“(…)”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen slechts voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blij moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Uit de stukken die op 4 november 2025 door de verweerder werden overgemaakt in antwoord op de hierboven geciteerde beschikking, blijkt dat deze inmiddels heeft beslist dat het verzoek tot internationale bescherming, dat de verzoeker indiende, door de Belgische autoriteiten zal worden onderzocht. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling niet betwist. Het blijkt dan ook dat de Belgische autoriteiten inmiddels de verantwoordelijkheid voor het behandelen van verzoekers verzoek tot internationale bescherming hebben aanvaard. Hierbij rijst de vraag of de verzoeker nog over het rechtens vereiste actueel belang beschikt bij de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, waarbij wordt beslist om de verzoeker terug te doen leiden naar de Poolse grens en dit met het oog op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. Het initiële voordeel dat de verzoeker met het onderhavige beroep tot nietigverklaring nastreefde, bestond er immers onmiskenbaar in dat de verzoeker zich niet naar Polen diende te begeven om zijn beschermingsverzoek er te laten onderzoeken, maar dat hij in België kon blijven om er zijn verzoek tot internationale bescherming behandeld te zien.

Ter terechtzitting gevraagd om het actueel belang te duiden, heeft de advocaat van de verzoeker aangegeven zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Belgische autoriteiten inmiddels belast zijn met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek tot internationale bescherming. De thans bestreden beslissing - waarbij de verzoeker naar Polen wordt teruggedleid omdat deze lidstaat in het licht van de Dublin III-verordening was aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het voormelde verzoek tot internationale bescherming - heeft derhalve niet langer enige invloed op de rechtstoestand van de verzoeker. Een gebeurlijke vernietiging kan de verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet langer tot voordeel strekken.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE